

Time Out

BARCELONA

Més!

LES CITES DE LA
PRIMAVERA, AKI
KAURISMÄKI I
L'ESPERANÇA, EL DEBUT
DE MARC ROSICH AL
TNC, EL RASTRE
D'AJOBLANCO'...

JOAN MIQUEL OLIVER

El músic mallorquí
s'ha posat el
davantal de ferrer
i acaba de forjar
'Atlantis', un disc que
toca de peus a terra

LA RESISTÈNCIA

Els oficis ancestrals que s'han
mantingut forts a Barcelona
i continuen creant escola

2,5€

TE'L PODEM
REGALAR GRÀCIES
ALS NOSTRES
ANUNCIANTS

FORJA VIVA

FORJA VIVA

#452

6 - 12 D'ABRIL
2017

La bella sordidesa

Joan Miquel Oliver es capbussa dins el mar a la recerca de l'Atlàntida en el seu darrer disc, i hi ha trobat sabates velles, gent i l'antítesi de 'Pegasus'

Per **Andreu Gomila**
Fotografia **Iván Moreno**

JOAN MIQUEL OLIVER parla fluïxet i sovint se'n va per les branques. Ja el coneixen. Diu que somia més despert que quan és al llit. És un compositor extraordinari que ha omplert de referents surrealistes l'univers cultural català, amb melodies expansives i lletres espasmòdiques, i que ha sabut reinventar-se després de la dissolució d'Antònia Font. Fa dos anys, *Pegasus* el va fer viatjar per l'espai. Ara, a *Atlantis* busseja dins el mar, en el que és potser el seu disc més fosc. No hi trobem marciàns, sinó un món ple de persones. El presentarà a Barcelona, a la Sala Beckett.

A la primera cançó del disc, *Nins a tobogans*, dius que te'n vas a dormir... Com és aquest somni?

Com són tots els somnis. Conceptes creuats, molt plàstics, molt canviant, com és la poesia. Un somni és el pensament lliure i la poesia també ho seria. Lliure de sentit. I el disc és una mica així, perquè dona voltes al mateix: les persones, quin sentit té que estiguem junts... Però tampoc no és una teoria filosòfica.

Somies molt?

Somii poc. El somni que surt en aquesta cançó és el somni de volar que tothom té. Diu: "Somii que vol i tenc un total i absolut control". Quan estic volant, faig així amb les mans, com quan estàs submergit davall l'aigua, que controles el moviment... No ho havia pensat mai, però una persona que no ha nedat mai, la sensació de volar en somnis deu ser superdiferent.

Somies més despert que no adormit?

Crec que sí. El discurs coherent no va amb mi.

Diuen que si somies que voles, vol dir que ets feliç...

"Somii que vol i tenc un total i absolut control" té a veure amb les emocions, de controlar les emocions. Tu t'has de controlar quan estàs en societat i aquesta contradicció entre el somni i el control del pensament...

És el que fa un músic, un artista?

Un artista es prepara dins uns paràmetres molt segurs, com l'harmonia, la melodia, l'estil, els temes, per poder ser lliure. És com aquell que es posa una xarxa molt segura per poder anar al límit.

Tinc la sensació que t'ha sortit un disc una mica pessimista.

Més que pessimista, és un poc realista. I la veritat és que la vida té aquest punt sòrdid, monòton, avorrit, que forma part de nosaltres. Això és una fracció molt gran de la vida i tu intentes per tots els mitjans possibles defugir al màxim que

"Les cançons d'Antònia Font són meves. Les puc cantar quan em doni la gana"

pots això. Tornem a la cançó: és una espècie de dia familiar amb nins, i hi ha una cosa sòrdida i grisa, i se suposa que és la felicitat. Jo el que faig amb els meus fills és muntar un Lego, ensenyar-los una cançó amb el piano, fer avions de paper, explicar acudits, anar al cine.

Dius que hi ha una força oculta que ens posa a prova. Quina és, aquesta força oculta?

No ho sé. No pot ser que la nostra vida sigui així. Som com objectes d'un experiment: no pot ser tan sòrdid, tot.

Però emboliques el realisme dins un món oníric. És per introduir un cert distanciament?

El material dels somnis és real. No podem somiar coses que no existeixen. Sabem que el que està passant ara és real. I quan somiam ho sentim de la mateixa manera. I quan pensam. No hi ha una diferència física entre el que veiem i el que pensam.

Què has trobat a l'Atlàntida?

Pensava en aquesta civilització tan pròspera, amb comerç, migracions, guerres... Varen rompre un pacte de no-agressió i cap avall!

El disc és una antítesi de *Pegasus*?

Ho és en un sentit filosòfic. La dialèctica de Hegel parla de tesi, antítesi i síntesi. La tercera és la bona. Crees un concepte, un anticconcepte i de tot això en fas la síntesi, que és una altra tesi, amb una altra antítesi... Vàrem xerrar amb Albert Pinya -l'il·lustrador- i em va dir: *Atlantis* és la continuació de *Pegasus*. I jo li vaig dir: si és la continuació n'hem de fer tres, no en podem fer dos. Vaig agafar un tap de retolador taronja i un de rosa i vaig dir: això és l'antítesi de *Pegasus*, fes feina amb això, que són els colors complementaris dels colors de *Pegasus*.

Doncs, més que a *Pegasus*, *Atlantis* em recorda molt el *Batiscafo Katuscas* d'Antònia Font.

Temàtica submarina. Aquella cançó és molt bèstia i marca tot el disc, però, realment, de temàtica submarina només hi ha *Batiscafo* i *Bamboo*.

Però més que temàtica submarina, hi ha intimitat.

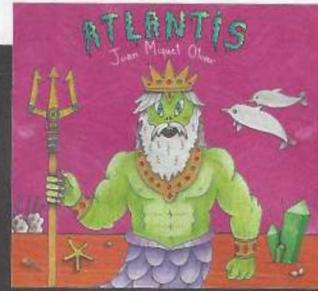
Sempre faig el mateix.

T'ha sortit un disc ecologista?

Quan dic que la mar treu sabates és una imatge que m'encanta. Plàstics, canyes, pianos... L'arena de Mallorca és marès desfet. Però, en el futur, l'arena tindrà plàstic, goma, porexpan, moltes més coses. I els acòlits tan deficients són la matèria amb què es farà l'arena en el futur.

Ets pessimista amb les persones?

No és pessimisme. Sempre tenim la contradicció entre la vida familiar i la vida individual. La individual és fer el que vulguis, la llibertat, que ningú no et faci els comptes. La

'Atlantis'

Com a *Pegasus*, l'il·lustrador Albert Pinya ha estat l'encarregat de fer la portada del quart LP en solitari de Joan Miquel Oliver.

→ Sony Music. 9,90 €.

familiar és la seguretat, l'avorritment. I he acarat aquest tema directament.

És difícil la vida en família si ets artista?

Tu m'ho diràs... Per mi, no. Jo faig música i als nins els agrada la música. Fins i tot et diria que viatjar, sortir fora, és un complement collonut per a la vida familiar.

L'altre dia, al vestibul de la parada de metro de Maria Cristina, vaig veure un paio cantant *Viure sense tu*.

No fotis. Amb una guitarra?

Sí. Quan estaràs a punt per recuperar cançons d'Antònia Font?

Les cançons d'Antònia Font són meves. Les puc cantar quan em doni la gana. No les cant perquè... crec que cada projecte té el seu moment. És veritat que, de les antigues, potser en podria cantar alguna.

On és el Joan Miquel Oliver escriptor?

No ho sé, està per allà amagat. Hi ha tantes possibilitats a l'hora de fer un llibre, que quan veus una cosa, la fas i patapam, s'ha acabat. Amb la música t'has de menjar molt més el coco per trobar diferències. Però amb un llibre... El format de periodista implicat va molt bé.

Sempre dius que no t'interessa la ficció. Però això no es contradia amb la teva música?

No. Amb la ficció crees uns personatges, una història i fas una trama que comença, es desenvolupa i acaba. A la meua música no hi ha res d'això. Hi surt gent, però podria no sortir-n'hi. No hi ha trama ni argument. Més que ficció, hauria de parlar de novel·la de ficció... T'entenc i tens raó, però no ho havíem plantejat bé. ■

→ Sala Beckett. M: Poblenou. Del 20 al 22 d'abril. 20 €.

NO T'HO PERDIS

Les Balears, a la Península

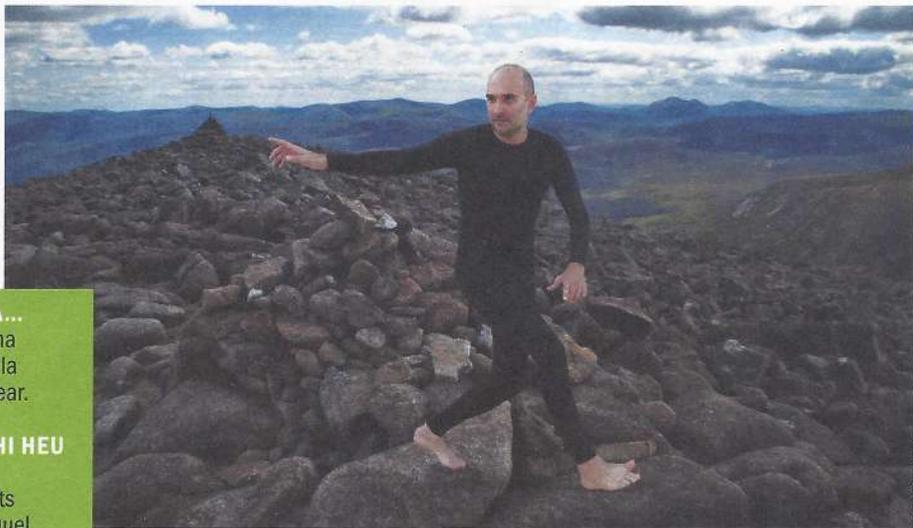
DO ILLES BALEARS. Setmana de la creació contemporània balear celebra la seva primera edició a la Sala Beckett. El centre ha creat aquesta proposta junt amb l'Institut de la Llengua i la Cultura de les Illes Balears (ILLENC), que treballa per aconseguir una major visibilitat dels artistes illencs a Barcelona a través d'espectacles de diferents àmbits artístics.

El dijous 20 i el divendres 21 a les 19 h (3 €) començaran les jornades amb les lectures dels dramaturgs Toni-Lluís Reyes i Aina de Cos, respectivament. El primer s'exhibirà amb l'obra que el va fer guanyador del premi Bambolines el 2013, *Bicicletes ancorades*. De Cos ha optat per *Només quan*

DE QUÈ VA...
Una setmana dedicada a la creació balear.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Pels concerts de Joan Miquel Oliver, les lectures dramatitzades i la degustació de productes típics.

→ Sala Beckett. M: Poble Nou. Fins al 22 d'abril.

PERE JOAN OLIVER

plou, una peça curta ambientada a la postguerra espanyola.

Les dues lectures aniran seguides de l'actuació de Joan Miquel Oliver, un dels màxims representants de la cultura balear, que presentarà el seu últim disc *Atlantis*, amb cançons d'alt contingut literari (20 €). Oliver també repetirà dissabte

a les 21.30 h, després dels concerts gratuïts de Leonmanso, amb *Jardins de brutes basses*, i Joana Gomila, amb *Folk souvenir*. Durant el festival es concediran beques per a cursos de formació per a dramaturgs a l'Obrador de la Sala Beckett i no hi faltaran una degustació de productes típics de les Illes. ■ Laura Sodano

MÚSICA

Joan Miquel Oliver balla en el paradís perdut

Presenta el disc 'Atlantis' al festival Strenes de Girona

XAVIER CERVANTES
BARCELONA

Inconfusible i sorprenent alhora, així és el Joan Miquel Oliver (Sóller, 1974) d'*Atlantis*, el disc que presenta avui al Teatre Municipal de Girona, dins del festival Strenes. "*Atlantis* és una continuació de *Pegasus*", diu Oliver sobre un treball que segueix explorant l'estètica electrònica de l'àlbum anterior, ara més depurada, i vestint melodies precises amb ritmes per ballar. "La meua música és ballable i m'agrada que ho sigui. A més, la música de ball, com ara la *bossa nova*, que és molt rica rítmicament, va molt bé per escriure si realment t'has proposat fer una bona lletra. Em dedico a escriure i m'agrada que la gent balli", assegura Oliver, que amb poques paraules sintetitza tota la seva obra.

Per arribar a *Atlantis*, l'ex Antònia Font ha tingut un aliat. "A nivell

pot ser més o menys murri i somiador quan xerra sobre coses mundanes, però quan parla de música es reconeix com "un obsès del control". "La música consonant, la que *sona bé*, només pot ser de dues o tres maneres determinades, la resta és cacofonia -explica-. Això fa que tot sigui superdelicat i supercompromès, i això no es pot fer sense control". Aquest control arriba a l'extrem d'assumir la interpretació de tots els instruments en el disc, menys la bateria.

"Som animallets d'un zoo"

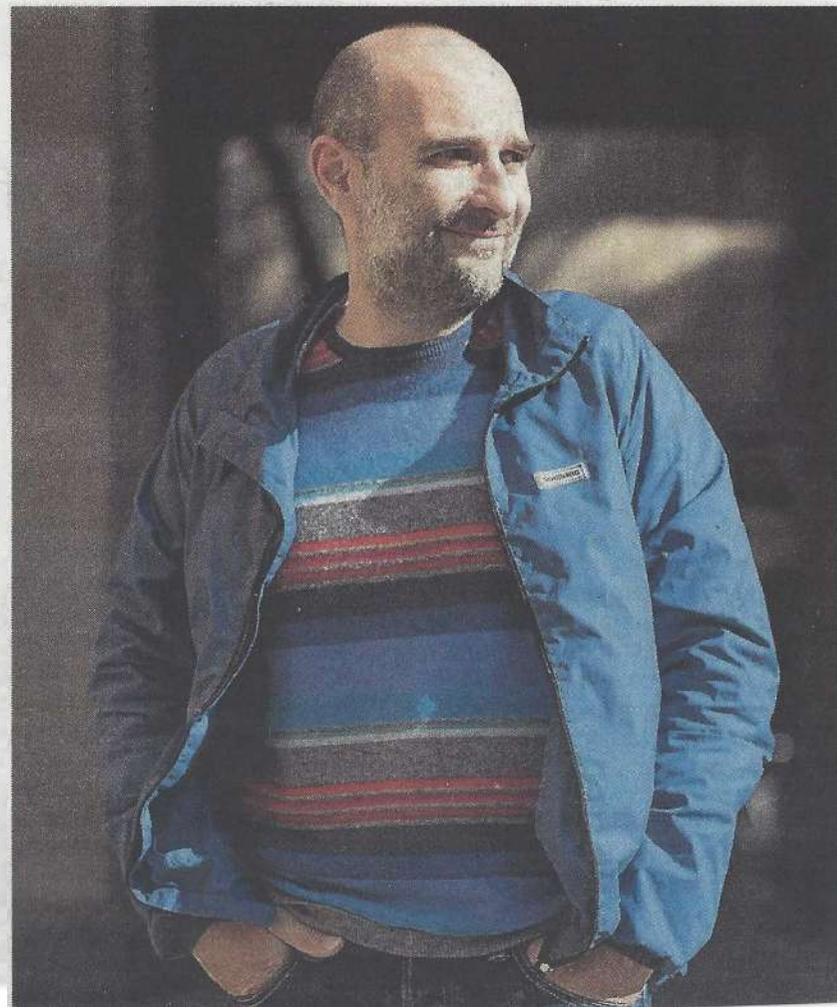
El títol del disc nou remet a l'Atlàntida, el paradís enfonsat de la mitologia grega que avui es fa servir per donar nom a *resorts* turístics del Carib. *Pegasus* era "l'exposició d'un paisatge" i *Atlantis* "està centrat en les persones dintre d'aquest paisatge", que no és cap altre que les Balears, un espai on el paradís pot esdevenir infern en un no res. O així ho descriu a *Pro-*

Canvi

"He agafat confiança en la veu", assegura Oliver

Ritme

"La meua música és ballable, i m'agrada que ho sigui", diu

vocal, aquest disc s'ha beneficiat molt de la gira de *Pegasus*, perquè he hagut de cantar molt i fort, a ve-gades fent quatre o cinc concerts en dies consecutius, i vaig trobar que la veu havia millorat molt -diu-. He agafat confiança en la veu i crec que es nota molt a *Atlantis*, també a l'ho-ra d'escriure. Escrius pensant que allò ho has de cantar, i quan tens una veu una mica limitada això et limita la flexibilitat de les melodies, la tessitura i la instrumentació". Oliver

sidònia, una cançó en què mostra un món idíl·lic malmès de sobte per l'aparició d'"una plaga" de turistes. "Han pagat s'entrada, som animalets d'un zoo", canta Oliver.

La mar treu sabates i els "cotxes aparcats en doble fila" de *Torneig amistós* aprofundeixen en aquest univers on "hi ha una força oculta que mos posa a prova". "A priori no soc partidari d'aquesta temàtica per a les cançons, i sempre havia evitat cantar-les, però vaig trobar que era

Joan Miquel Oliver a la plaça Vicenç Martorell de Barcelona, a prop de l'Espai Mallorca, on dimecres va parlar sobre el disc *Atlantis*. RAQUEL MOSULL

potent i que estèticament tenia un cert valor, i m'ha sortit així -diu-. No vull que les meves cançons, ni per bé ni per mal, siguin ètiques, perquè per a mi un disc ha de ser agradable, un món perfecte".

Ara que engega una nova gira, és pertinent demanar a Oliver si recuperà cançons d'Antònia Font en di-

recte. No ho farà. "Fer-les seria una mica tancar la porta a fer que Antònia Font pugui tornar. A més, tot i que les vaig escriure jo, crec que són també molt del Pau [Debon]. Veuria molt millor que si en Pau fes una gira en solitari cantés cançons d'Antònia Font. Estan escrites per a la seva veu", diu Oliver. ■

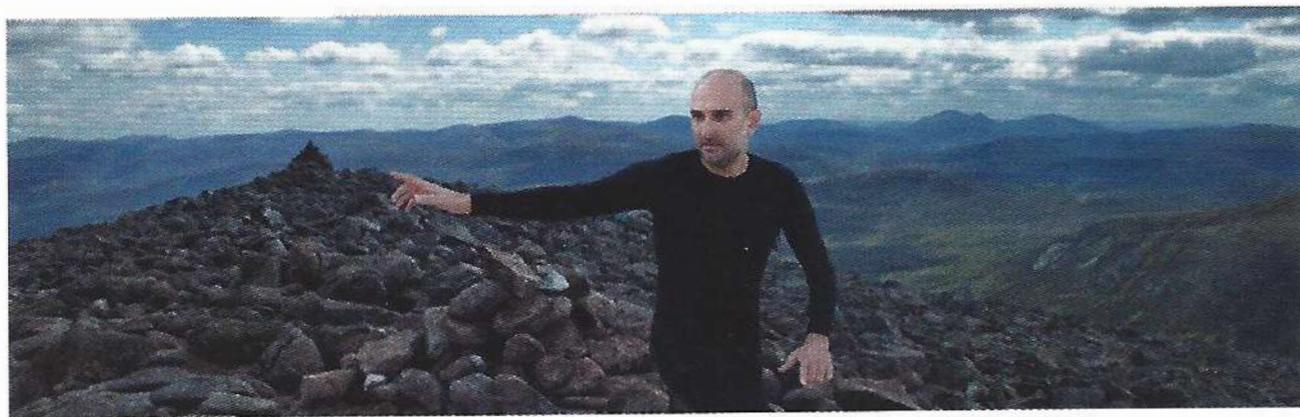

Foto: Pere Joan Oliver

Joan Miquel Oliver

Sala Beckett. 20/04

Les cançons de **Joan Miquel Oliver** t'atrapen com un miratge des de la primera nota. El seu pop colorista aparentment naïf amaga una insubornable llibertat creativa: mentre d'altres fan el que poden, aquest home fa exactament el que vol.

Des del ja llunyà *Surfistes en càmera lenta* (2005) o *Bombón mallorquí* (2009), passant per la seva obra literària, fins a l'aclaparador darrer àlbum, *Pegasus* (2015) –sense oblidar les seves delirants col·laboracions amb Albert Pla o Jaume Sisa–, Oliver

ha anat desgranant amb encert i naturalitat una abundant constel·lació de cançons impossibles de classificar. Aquest és potser un dels seus punts més forts: abordar des d'un costumisme líric d'aparent senzillesa una rica complexitat melòdica.

Amb *Atlantis*, segona part de la trilogia que l'uneix amb el pintor Albert Pinya, segueix submergit en els mateixos abismes multicolor. Fidel a la seva espontaneïtat creativa, ens regala més petites pedres precioses. *Sergi Cánovas*

Cultura i Espectacles

Entrevista **Joan Miquel Oliver** El músic mallorquí estrena 'Atlantis', avui, a Girona

“Em costa distingir entre somnis i pensaments”

Guillem Vidal
BARCELONA

Dos anys i setanta concertos després de *Pegasus*, Joan Miquel Oliver (Sóller, 1974) publica *Atlantis* (Sony Music), segona part d'una inadvertida trilogia que, en directe, es posarà en marxa avui al Teatre Municipal de Girona en el marc del Festival Strenes. A l'antic membre d'Antònia Font se'l podrà veure també els dies 20, 21 i 22 a la Sala Beckett de Barcelona.

El presenta, aquest disc, com la segona part d'una trilogia, però quan fa dos anys va publicar 'Pegasus' no va pas dir que allò fos la primera part de res...

Va sorgir després, parlant amb l'Albert Puig, que és el pianista que m'ha fet les portades. I vaig dir que em volia desmarcar del que havia fet a *Pegasus* i em va dir que d'acord. Quan un dia va venir a l'estudi i va escoltar el disc sencera, però, em va dir: "Tio, estàs seguint la mateixa línia. Com vols que me'n desmarqui?" I arrel d'això vam decidir que el projecte seria continuista però que també hi hauria una tercera part, ja que una trilogia, al contrari del que alguns pensen, no és un concepte dividit en tres parts perquè no ha cabut tot en un sol volum, sinó un plantejament amb una tesi, una antítesi i una síntesi.

Li tocarà, per tant, fer una tercera part amb la qual no comptava...

Exactament [riu].

A 'Pegasus' hi havia algun ritme brasiler i, a 'Atlantis', juga amb una mica de 'funk' i rumba...

Sí, perquè em van molt bé per escriure les lletres. Al damunt d'una bossa nova, per exemple, solen quedar espectaculars. Són músiques amb una elasti-

tat que et permet utilitzar tot el vocabulari que vulguis de la manera que vulguis.

En el disc toca tots els instruments menys la bateria i l'ha gestat tot al seu estudi. No és massa solitari, tot aquest procés?

Sí, però tot el temps que passes sol és un avantatge que tens. Ara bé, després m'agrada posar-ho en comú amb els veïns, els amics, la dona, els fills...

Què busca que li diguin?

Em va molt bé observar com reaccionen. Només el fet d'escoltar un disc teu amb algú al costat et fa escoltar-lo de manera completament diferent, ja que et poses en la seva pell, i això és d'una gran utilitat.

I els fills, què li diuen?

Són una bona vari de medir. Les cançons que els agraden, perfecte. Iles que no, és que els passa alguna cosa...

Quantes hores s'hi passa, a l'estudi?

Cinc, sis, set... I hi ha dies que n'hi estic deu, onze, dotze... A vegades m'hi quedo a dormir i tot. Quan em desperto vaig a fer un cafè amb llet i una ensalada i, després, hi torno. Hi ha èpoques, de fet, en que feíngo les vint-i-quatre hores del dia.

Què li atreia del mite d'Atlantis?

Els meus fills estaven mirant una pel·lícula sobre Atlantis, amb els atlàntides que sortien del mar a fer una guerra contra els terrestres, i vaig pensar que unim aquest mite amb una cançó que ja havia escrit. Ses persones, o fins i tot amb la destrucció de l'illa de Mallorca, podia sortir un batibull interessant.

La portada, rosa i taronja, és molt llampanat, però aquest és

potser el seu disc més fosc. A 'Ses persones' canta sobre "homes pudents, boxos cridant, vells avorrits i dones adasant". Sempre tons moments baixos, però no sempre els incloues dins del repertori. Aquesta vegada, però, vaig pensar que m'hi havia cap ràp per deixar-les fora. Surten... i cal acceptar-los.

Escrius perquè hi ha una insatisfacció en el sentit que sigui, per arreglar coses de la teva vida que no funcionen. O perquè no entens el que està passant o desitges desconnectar-te de la realitat i crear-te un món paral·lel. Si estàs satisfet, dones no escrius...

'Pegasus' era un disc sobre espais, i aquest ho és sobre les persones? Sí, Pegasus era com un murc

buït i estaria, i a *Atlantis*, en canvi, ja hi entren les persones. Aquesta és la raó per la qual m'ha quedat un disc més obscur, ja que són les persones, al capdavant, les que distorsionen els paisatges. Hi ha una emoció, *Posidònia*, en què parlo que estic emocionat amb la meua parella en un raó fés Caragoff i, tant bon punt em giro, em trobo amb un antoanar amb cent cinquanta estrangers fent-se fotos i cridant.

Joan Miquel Oliver, fotografat ahir a l'Espai Majorca de Barcelona, presenta el seu segon disc d'òpera de la dissenyació, a finals del 2017. d'Antònia Font ■ www.elpunt.cat

A 'Rumba del temps' parla d'un rellotger que sembla sorgit de 'La dimensió desconeguda'. Què li passa, a aquest home?

És un rellotger que un bon dia agafa una revista i llegeix que el temps és relatiu... I diu: "Si el temps és relatiu... quin sentit té la meua feina?" I comença a trencar rellotges amb un martell...

L'obsessió el pas del temps?

No, en absolut. Crec que el temps, en realitat, és una cosa buida que no existeix. El que existeix és l'espai. El temps seria una mena de recipient, allà on hi ha l'espai...

Hi té molts llibres de Stephen Hawking i Carl Sagan, a les prestatgeries de casa?

I tant! El Cosmos de Carl Sagan el tinc en llibre i en DVD [riu].

A propòsit de 'Nins a tobogans': com era Joan Miquel Oliver de petit?

Un nín molt tímid que no parlava. Després vaig descobrir que no parlava, entre d'altres coses, perquè em van dur a les monges, que eren castellanies. I jo no havia sentit xerrar en castellà en ma vida! No parlava perquè tenia la sensació que, en castellà, no sabia parlar, la qual cosa possiblement fos veritat. El meu primer record és el d'una morja dient: "Ay con este niño que no habla...". Jo tenia assumit que hi anava i no parlava. Simplement em posava a mirar cap arreu...

L'influxe el món dels somnis?

No sé distingir els somnis dels pensaments conscients. Tinc un pensament bastant lliure, crec. Em costa concentrar-me perquè, sovint, els pensaments em van d'una banda a l'altra sense cap sentit. Hi ha un fl. però, que no se massa cap on va. Els somnis solen ser així, i els meus pensaments durant el dia també.

A 'Atlantis' no hi falta, naturalment, un tema sobre avions i aeroports: 'Incident a sa pista dos'.

El meu pare va treballar en un aeroport i va viure la creació de Son Sant Joan. Va cablejar tota la torre de control i sempre ens deia que, si volgués, podria deixar tot l'aeroport sense llum. Crec que encara seria capaç de fer-ho, si s'ho proposés [riu].

Perfil

Joan Miquel Oliver, nascut a Sóller l'any 1974, ha publicat vuit discos amb Antònia Font entre el 1999 i el 2013. 'Atlantis' és el seu quart llarg durada en solitari. Ha editat, també, dues novel·les, un poemari i una comèdia d'emboïssos.

Música • El músico, cantante y compositor publica su nuevo disco, 'Atlantis', que presentará hoy, a las 18.30, en el Espai Xocolat de Palma • Es un trabajo «más cristalino y claro», y una continuación de su anterior CD, 'Pegasus'

Joan Miquel Oliver: «Si seguimos así, Palma será como un parque temático»

N. JIMÉNEZ

Una pareja en una situación idílica se relaja en la costa de Mallorca mientras se dan formaciones de posidonia en el mar, uno plagado de caracoles y con vistas a Cabrera, hasta que llega «una invasión de extranjeros y tú eres como un animalito que está por allí y al que hacen fotos». Esta historia nutre *Posidonia*, una de las canciones del nuevo disco de Joan Miquel Oliver, *Atlantis* (Sony Music, 2017), toda una declaración de intenciones. En este nuevo trabajo del ex Antònia Font los protagonistas son «las personas», avisa. Lo presenta esta tarde, a las 18.30, en el Espai Xocolat de Palma (Font i Monteros, 18).

Para Oliver, *Atlantis* es una continuación de *Pegasus*, un especie de «experimento» electropop que tendrá un cierre con un próximo álbum que clau-

Joan Miquel Oliver, con su nuevo CD, 'Atlantis', ayer en el Espai Xocolat ■ Foto: JAUME MOREY

surará esta «trilogía». Y si *Pegasus* era un disco «muy orgánico», con este nuevo trabajo «quería hacer algo más cristalino, más claro». En el paisaje que ideó en el álbum anterior solo figura-

ba una persona, «observadora y que describe lo que ve», ahora suma nuevos personajes a este escenario. «Son personas que, al final, hacen lo que hago yo, mirar y explicar lo que con-

templán, pero es una mirada aneuronal, vacía y sin reflexión, casi en dos dimensiones», detalla.

Atlantis también podría ser esa tierra «que se ha perdido». Y pone casos co-

mo el de Barcelona, «donde es imposible vivir porque se ha convertido en un parque temático, en un zoo, y aquí en Palma, si seguimos así, ocurrirá lo mismo», reflexiona el cantante, músico y compositor.

Oliver ha cocido *Atlantis* en su estudio de la calle Santa Clara. Todo lleva su firma, desde la composición, los arreglos o la pro-

El concepto estético del álbum es un trabajo del artista Albert Pinya, quien repite con Oliver

ducción, aunque cuenta con la colaboración de Toni Toledo, ex Sexy Sadie, a la batería en cinco cortes del disco, y de Toni Rigo y Toni Pastor. Mientras, en la gira que ahora está confeccionando, le acompañarán Jaume Manresa y Xarli Oliver, de Los Sencillos.

Además, vuelve a confiar al artista Albert Pinya el concepto estético del álbum, una relación que tendrá una nueva entrega.

Sociedad y Cultura

Joan Miquel Oliver presentó ayer su nuevo disco, 'Atlantis', en Xocolat. B.RAMON

“Atlantis’ culmina mi exploración electrónica. El disco es pura electrónica; no hay ninguna pista acústica”

sis, que será el próximo trabajo que cerrará esta trilogía. De hecho, ya tiene en mente este tercer disco y sus previsiones es tenerlo listo en dos años.

Atlantis salió publicado el pasado viernes y ya lo estrenó la misma noche en Girona en el marco del *Festival Strenes*. Fue un éxito y el punto de partida de una gira que hará parada en Barcelona los próximos 20, 21 y 22 de abril en la Sala Beckett, en el marco del festival *DO Illes Balears-Setmana de la creació contemporània balear*. Evidentemente habrá conciertos en la isla aunque todavía es pronto para avanzar las fechas de una gira que trasladará a Oliver a otros puntos de Cataluña (por ejemplo, el 29 de junio en Vilanova i la Geltrú), así como Madrid y Valencia.

Joan Miquel Oliver llena

Peticiones

De momento, sus seguidores pueden dis-

de personas su mundo mágico con 'Atlantis'

► Albert Pinya firma las ilustraciones del disco, que es una continuación de 'Pegasus' ► El artista ofrece hoy "un concierto de peticiones" en Xocolat

Rosa Ferriol
PALMA

■ *Atlantis* es el nuevo trabajo de Joan Miquel Oliver, que ha querido poblar de personas su mundo mágico en un disco que es una continuación de *Pegasus* (2015). En la presentación de ayer en Xocolat, el artista explicó que "*Pegasus* era un disco muy orgánico, en cambio, *Atlantis* es más cristalino. A nivel temático, *Pegasus* representa un escenario vacío con su paisaje y una persona que observó y describe lo que ve. En *Atlantis* la novedad es que las personas entran en este escenario". Eso sí, estas personas "miran pero tienen una mirada vacía, sin reflexión. Es una observación estética en dos dimensiones", detalló.

¿Y que hay detrás de esta mirada? Por ejemplo, relató, "*Posidonia* describe una situación idílica en Es Caragol hasta que llega una invasión de extranjeros y te das cuenta de que eres como un animalito de un zoo". La masificación de la isla se ha colado en este trabajo y es que Oliver tiene claro que Palma terminará como Barcelona, "una ciudad donde no se puede vivir". "Barcelona ya es un parque temático", lamentó.

En su nuevo disco también aparece un relojero que descubre que el tiempo es relativo en *Rumba del temps*, el primer single del álbum. *Nins a tobogans*, *Agricultor ingràvid*, *Incident a sa pista dos*, *Atlantis*, *Rumba del Temps*, *Cançó de Contacte*, *Posidonia*, *La mar treu sabates*, *Ses persones*, *Torneig amistós*, *Diseny de producte* y *Ses coses* son

los doce temas que recorren y llenan de personas el "escenario" de Joan Miquel Oliver, que firma la producción, la música y la letra aunque ha contado con la colaboración de Toni Toledo en la batería y Toni Pastor en las mezclas. "No tengo paciencia para escribir las canciones y darlas a un productor. Por ello, voy construyendo todas las facetas del disco a la vez", desveló.

Exploración electrónica

El artista reconoció que con este trabajo culmina su exploración electrónica. "Una de las intenciones del disco era terminar de explotar mi relación con las 'maquinillas'. En *Atlantis* todo es pura electrónica, no hay ninguna pista acústica y no lo parece", describió un Joan Miquel Oliver que musicalmente abre el abanico estilís-

'Atlantis' cuenta con las ilustraciones de Albert Pinya.

tico. Así pasa del antifolk a la electrónica, la rumba, el funky y el pop puro.

En *Atlantis*, que es su segundo trabajo tras la disolución de Antònia Font y el cuarto del artista, vuelve a contar con las ilustraciones de Albert Pinya. A nivel gráfico es la antítesis de *Pegasus*. Se han sustituido el azul y el verde por colores complementarios como el naranja y el rosa.

En el libreto del disco, conviven citas de Franz Kafka, Stephen Hawking o la *Enciclopèdia Catalana*, unas citas que aparecen ilustradas con seres mitológicos, sirenas y delfines.

El músico aclaró que el primer disco era la tesis; el segundo, la antítesis y ahora faltará la síntesis.

frutar de la música de Joan Miquel Oliver hoy a las 18.30 horas en el Espai Xocolat, en un "concierto de peticiones" donde "todo vale". Aunque hoy estará solo junto a su guitarra eléctrica, en los conciertos en directo cuenta con la colaboración de Jaume Manresa y Xarli Oliver. "Trasladar el

disco a un directo es volver a reconstruir las canciones. La primera impresión es que mejoran pero luego escucho el disco y también me gusta", confesó en la presentación de ayer a la prensa.

Este nuevo trabajo que cuenta con el videoclip de la canción que da título al álbum, un videoclip que descubre en clave de electropop una civilización perdida bajo el mar, administrada por una versión extraña del dios Poseidón. Está rodado por Guardas Forestales, el colectivo formado por Mai Balaguer, Jordi Fàbregas y Óscar Lorca, un "equipazo con el que ya rodó *Flors de cactus*". La coreografía la firma Anna Hierro mientras que el estudio Pedra se ha encargado de la dirección de arte y del vestuario.

L'AGENDA

*DO Illes Balears mostra a la Beckett
les creacions i espectacles d'artistes illencs*

Acostant cultures

DAVID RUIZ
Barcelona

La sala Beckett acull la primera edició de DO Illes Balears, el festival que gira al voltant de les creacions contemporànies d'artistes balears. La primera edició, que va començar ahir i s'allargarà fins dissabte, té per objectiu exhibir i promocionar els espectacles d'artistes illencs a Barcelona.

Entre totes les activitats que hi haurà al llarg de la setmana, destaquen les lectures dramatitzades que es faran de manera diària (19 hores) fins divendres. Sergio Baos amb *La classe*, Aina de Cos amb *Només quan plou* i Toni-Lluís Reyes amb *Bicicletes ancorades* mostraran el bon moment dramàtic dels artistes balears. Tampoc faltará a la cita l'espectacle de Jaume Miró *Dels llargs camins*, que recupera la memòria de testimonis de la Guerra Civil i que es reproduirà avui a les 21 hores a la Beckett.

DO Illes Balears no oblidarà la música, ja que als concerts de Leonmanso i Joana Goñila, que tindran lloc dissabte a les 19 hores, se suma la presentació d'*Atlantis*, el nou disc del guitarrista i cantant Joan Miquel Oliver (a la imatge).

El músic mallorquí farà tres

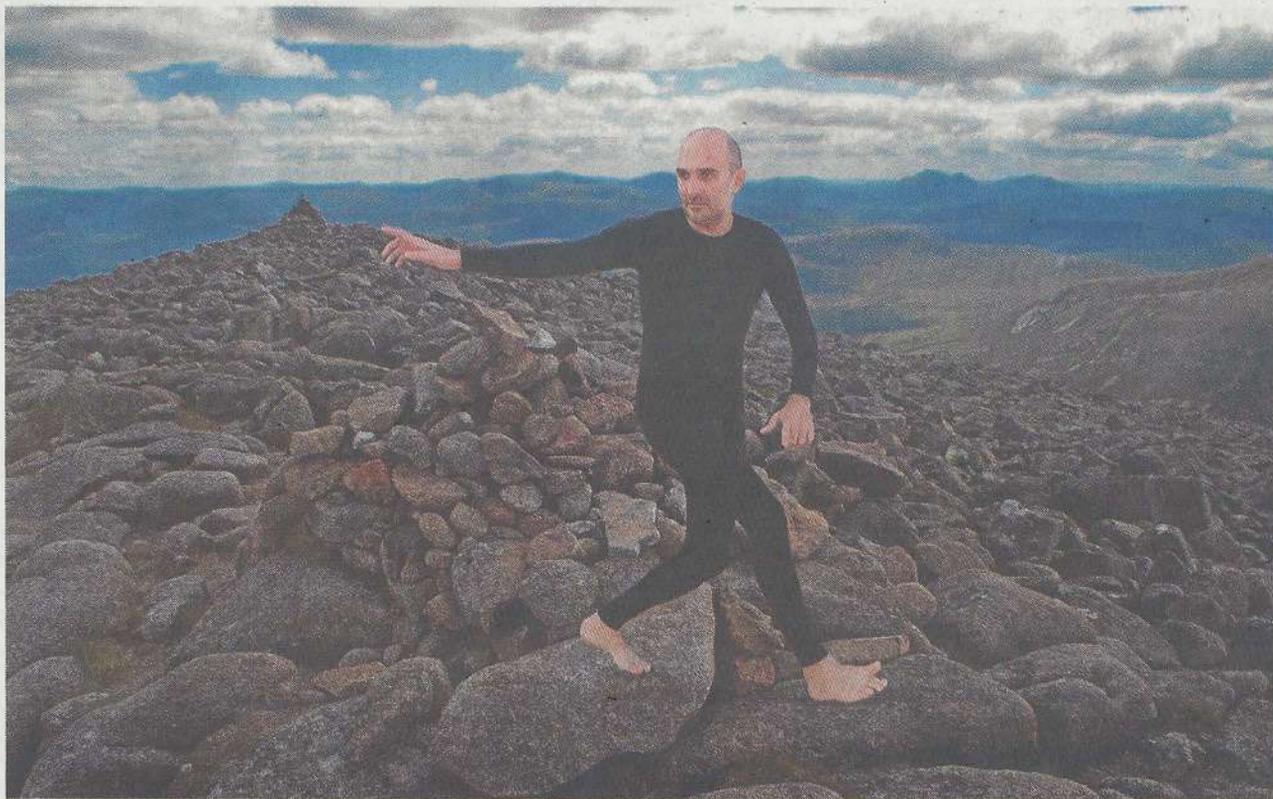

DO ILLES BALEARS

SALA BECKETT. FINS AL 22 D'ABRIL

concerts (de dijous a dissabte) en què presentarà el seu nou treball després de *Pegasus* (2015), el seu últim àlbum amb què va fer una gira de més de setanta concerts. *Atlantis* consta de tres blocs de quatre cançons cadascun, però en què tot gira al voltant de l'univers de les persones.

Una vegada més, Joan Miquel demostra que es pot fer una feina sonora espectacular sense deixar de banda el toc poètic que tant el caracteritza. ●

Joan Miquel Oliver, en una imagen promocional de su nuevo disco

ABC

«Hace años que digo que Mallorca se está ‘barcelonizando’»

▶ Joan Miquel Oliver, ex-líder de Antònia Font, presenta «Atlantis» en la Sala Beckett

DAVID MORÁN
BARCELONA

Salió disparado de los brazos de Antònia Font a lomos de «Pegasus», colorista miniatura repleta de pop de fantasía y retrofuturismo doméstico y, apenas dos años después, acaba de aterrizar en otro paraje mitológico para cantarle a un paraíso perdido y a otro que está por perderse. Porque «Atlantis», el nuevo trabajo en solitario del que fuera compositor y guitarrista de Antònia Font, explora la mitología mediterránea y evoca el legendario continente perdido para alertar de cómo los desmanes turísticos están pasando factura a los habitantes de Mallorca. «Hace años que digo que Palma se está 'barcelonizando', lo que quiere decir que es una ciudad inviable en muchos sentidos», lamenta un Oliver recién aterrizado en Barcelona para instalarse en la Sala Beckett, donde actúa desde esta noche y hasta el sábado, 22.

Así que, por más que Oliver cante en «Atlantis» sobre agricultores ingravidos, relojeros peleados con la astrofísica y aviones indómitos, en realidad también lo está haciendo sobre las aglomeraciones que han convertido el Caló d'es Moro en terreno vedado para los propios mallorquines o sobre la sobreexplotación turística

del centro de Palma de Mallorca. «Es el disco que, dentro de su cápsula de fantasía, tiene más paralelismos con la realidad social que estamos viviendo, y la razón es que no creo que seamos conscientes del cambio tan brutal que ha sufrido Mallorca en los últimos dos años. Ya no se puede hacer como si no pasase nada», denuncia.

No es la primera vez que Oliver se acerca a través de sus composiciones al turismo, tema que ya abordó junto a Antònia Font en «Taxi», pero mientras que entonces se impuso una visión «muy desenfadada y pintoresca», ahora tocaba dar la voz de alarma. «Cuando salió "Taxi", en 2004, el turismo estaba muy restringido, no había entrado en la ciudad. Ahora es un problema de primera magnitud: el de no poder vivir en ningún sitio. El alquiler de un piso pequeño que hace tres o cuatro años costaba 300 o 400 euros ahora cuesta 900», relata.

«La Mallorca de nuestra infancia era muy diferente. Hace 25 años era una tierra repleta de poesía», añade un artista que siempre ha defendido

“

La huella del turismo

«No creo que seamos conscientes del cambio tan brutal que ha sufrido Mallorca en los últimos dos años»

la insularidad como uno de los rasgos distintivos que han marcado su personalidad musical. «La música es un arte muy intuitivo y determinado por tu propia particularidad cultural», asegura. De hecho, Oliver siempre ha operado como una suerte de isla con vida propia capaz de encontrar la coherencia estilística en la mezcla de elementos tan dispares como la psicodelia, el pop, la electrónica, la rumba o el reggae. «Muchos músicos son estilistas; militan en un estilo concreto pero no experimentan. A mí eso no me interesa. Voy a lo mío», asegura. De ahí que, añade, sea capaz de «pasar de la electrónica pura a una canción que es puramente eléctrica». O de ahí a «Rumba del temps», «un tema casi acústico, con un bajo antiquísimo y un guitarrón de jota».

La unidad, señala Oliver, no está en el estilo, sino en el lazo conceptual y en la unidad melódica. «Estas doce canciones son como una gran canción. Está todo muy pensado, ya que es muy importante que la escucha sea fluida», explica un músico cada vez más sorprendido con la autonomía que está tomando su carrera en solitario. «Cuando presenté el disco en Palma, había mucho público infantil y juvenil, gente que cuando se separó Antònia Font igual tenía seis o siete años. Ahora, por ejemplo, se puede ver en Youtube una versión de "Rumba del temps" cantada por 60 niños de Alcúdia», explica. Una prueba más, sopesa Oliver, de que está en el buen camino. «La música es infinita y no se acaba nunca. Es por eso que hago discos», sentencia.

Aperitif
belga

COCKTAILS
PIÑACOLADA
AZUL
TAN
RLEY
MO
Z
LADY
SUNRISE
ARITA
MARY
RUSSIA

MITES I LLEGENDES

Dos anys després del seu primer disc en solitari post-Antònia Font, Joan Miquel Oliver reprèn l'activitat amb *Atlantis* (Sony Music, 2017).

Amb un títol inspirat en la mítica civilització perduda, les dotze creacions de nova factura del mallorquí troben la seva raó de ser en les persones. Una obra de concepte existencialista embolcallada en un vel sonor que mostra un músic més expansiu i evasiu.

TEXT ORIOL RODRÍGUEZ / FOTOS JUAN MIGUEL MORALES

D'on va sorgir la idea d'*Atlantis*?

Va ser mirant dibuixos animats amb els meus fills. Havia escrit algunes cançons sobre la temàtica de les persones i, un dia, veient una versió animada d'*Atlantis*, vaig comprendre que la destrucció d'una civilització tenia molt a veure amb el que volia explicar en aquest disc: les relacions entre persones.

T'agrada la mitologia?

M'encanta. Nosaltres som mitologia. Totes les cultures adapten la mitologia segons les seves necessitats. Al final tots els mites i llegendes s'acaben repetint. Només cal agafar les rondalles mallorquines, els contes que explicaven als nens abans d'anar a dormir quan no hi havia *tele*, i hi ha un munt d'històries

que són calcades a les d'altres societats, i no només del Mediterrani. Hem estat educats en la mitologia. El cristianisme, de fet, recull molts elements de la mitologia clàssica.

Quin és el teu mite preferit?

N'hi ha tants! Un dels que m'és m'agraden és el d'Atenea, deessa de la saviesa i la guerra, que va néixer perquè el seu pare, Zeus, tenia molt mal de cap. Era tan insuportable aquella migranya que va ordenar al seu fill Hefest, déu del foc, que li obrís el crani d'una destrelada per així alliberar-se del dolor. Però enlloc de marxar-li el mal de cap, va sorgir Atenea, ja vestida de guerrera i amb una llança [RIV]. Tota la mitologia és així, molt allucinant. A qui no li pot interessar això?

Dius que ja tenies cançons escrites abans de tenir definit el concepte. És així com treballes: vas fent i al final és la idea la que t'atrapa i no a l'inrevés?

Normalment la meitat dels discos els escric una mica a cegues. Amb tot, de vegades amb un tema ja ho tinc tot clar. Com quan vaig escriure "Alegria", que des del primer moment ja ho vaig tenir claríssim.

Amb una cançó com aquesta la resta ha de semblar molt fàcil.

Exacte! Va ser escriure "Alegria" i tenir la sensació que no em podia aturar ningú. Em va passar una cosa similar quan vaig escriure "Wa Yeah!". Però vaja, és una sensació que he experimentat molt poques vegades.

A Palma tens una mena d'estudi-oficina, el lloc on neixen les cançons. Com a artista et marques una rutina laboral?

I tant. M'aixeco al matí, esmorzo i marxo a l'estudi. Torno a casa al migdia, dino amb la família, faig una mica de migdiada i torno a l'estudi fins a l'hora de sopar.

Però la creativitat es pot quadrar dins una rutina horària?

No. La part creativa és el quadern i el bolígraf amb què vaig apuntant cosetes. A l'estudi el que faig és conjugar aquestes idees. L'espurna pot sorgir a qualsevol lloc. Per entendre'ns, a l'estudi no hi vaig a acabar uns versos.

L'escriptor francès Frédéric Beigbeder explicava en una entrevista que tot sovint discutia amb la seva dona perquè ella no entenia que si ell s'estirava al sofà a pensar, encara que semblés que no estava fent res, allò també era treballar.

Totalment d'acord. Pensar és currar a sac. He estudiat filosofia, així que no seré jo qui resti importància al fet de pensar. De fet, tot sovint necessito pensar. Quan em passa això, marxo a passejar, surto amb la bicicleta... Fins i tot hi ha moments en què, sent a casa, amb la família, estic pensant, i em diuen qualsevol cosa, i no paro l'atenció que potser hauria de parar perquè estic pensant. No els escolto, tinc la ment en un altre lloc. La primera persona que ho va detectar, evidentment, va ser la meva mare. Quan captava que estava pensant ja sabia que no em podia dir res perquè estava amb les meves coses. El meu fill petit, en Miquelet, ha sortit una mica com jo. De vegades li parles i aixeca el braç com volent dir que t'esperis una estona, que en aquell moment està a la seva olla [RIU]. Però, tornant a la pregunta anterior, a l'estudi no hi vaig a pensar, sinó a fer altres coses: a gravar, combinar, manipular...

El productor nord-americà Steve Albini quan entra al seu estudi es posa un mono de treball. I Quim Monzó quan escriu es posa una bata de ferreter. Tu tens cap peça de vestir per treballar?

I tant! A l'estudi sovint em poso un quimono, el mateix amb què surto a cantar a molts concerts. I si no, sobretot a l'hivern, també tinc una bata i unes sabatilles d'aquestes que fan

servir els avis. Com un senyor. L'estudi és una planta baixa i no té finestres, i de vegades, quan em vull airejar, m'assec a la porta a veure el temps passar. Passa que a vint metres de l'estudi hi ha el Convent de Santa Clara, molt visitat especialment pels catalans que vénen a Mallorca, i tot sovint em reconeixen. Jo estic amb les meves coses i de sobte sento una veu que em diu: "Joan Miquel, que ens podem fer una foto?".

I us la feu?

Evidentment. A la bústia de l'estudi hi vaig posar Sr. Oliver. Tinc un nom, **Joan Miquel Oliver**, molt poc habitual. N'hi ha molts pocs. A totes les Illes Balears només en som tres. Tinc una amiga que és doctora i m'ho va comprovar a través de la targeta sanitària. Molta gent ve a Mallorca pensant que, tot i que som un milió de persones, segur que em veuran. I esclar, tenint l'estudi on el tinc, en un carrer de Palma per on cada dia passen no menys de mil persones... és més probable.

**“VA SER
ESCRIURE
‘ALEGRIA’ I TENIR
LA SENSACIÓ
QUE NO EM
PODIA ATURAR
NINGÚ”**

**“A CASA NO
TENIM NI TELE I
CADA VEGADA
N'ESTIC MÉS
CONTENT”**

FORMES D'EVASIÓ

Com relaciones el mite d'Atlantis amb aquesta visió de les persones que focalitza la temàtica del nou disc?

És molt fàcil. *Atlantis* és la destrucció d'una civilització pròspera. A la Mediterrània es va fer un pacte de pau i Atlantis se'l va passar pel forro, i Posidó se'ls va carregar a tots. Amb les persones pot passar el mateix: en cinc minuts et pot passar la més gran de les putades i destruir-te la vida.

I no hi ha cap relació amb el moment actual que estem vivint com a civilització?

No, gens ni mica. Això m'interessa com a persona, però no pas com a escriptor i compositor. Al contrari, com més enfora millor. No puc llegir el diari. Jo, la premsa, ni la toco. No només és terrible el que hi surt, sinó que cada vegada és pitjor. A casa no tenim ni *tele* i cada vegada n'estic més content. L'altre dia vaig anar a dinar a un bar de menús i tenien el televisor encès. En un únic espai ho tenien tot, des de masclisme fins a violència, passant per un llenguatge groller... Tot reunit en un sol programa que emeten cada dia a les dues del migdia perquè te'l miris tranquil·lament mentre dines.

La teva música, per tant, la treballes com una forma d'evasió?

Les persones necessitem vies d'evasió de certes realitats, i no n'hi cap de millor que la música. I, com a professional, tinc una obligació amb els meus seguidors per oferir-los aquesta evasió, una via d'escapatòria. Quan faig un concert vull que la gent en marxi contenta i satisfeta. I el mateix en el pla personal quan escolten els meus discos.

Atlantis són dotze peces que has dividit en tres parts de quatre temes. Aquestes parts van néixer com discos independents, o responen a una estructura concreta?

Totes tres parts del disc xerren al voltant del tema de les persones. La primera encara està una mica relacionada amb el meu disc anterior, *Pegasus* (Sony Music, 2015). La segona part és la que ofereix una visió més propera de les persones. I les últimes quatre cançons són com una mirada global d'aquest fenomen que tot sovint es fa tan difícil d'explicar que som les persones.

“A CINC EUROS L’HORA, COMPRARIA UN MUNT DE DIES DE SILENCI”

“LA MEVA ÉS UNA MÚSICA ESPECIALITZADA QUE, DE NOU, NO POT AGRADAR A TOTHOM”

Ets una persona observadora. T’agrada captar i quedar-te amb la manera d’actuar i comportar-se de les persones?

Em criden l’atenció moltes coses de la realitat. Em costa acostumar-me a molts comportaments humans. Per exemple, no m’adaptaré mai al fet que les persones parlin fort, en veu alta. Per més que m’hi esforço no ho entendre mai. M’encantaria poder comprar el silenci. A cinc euros l’hora, compraria un munt de dies de silenci.

És molt curiós que algú que es dedica a fer música anhelí tant el silenci.

És que els músics quan escoltem música sentim moltes coses. El nostre cervell treballa molt quan sona una cançó. Ara mateix, en aquest bar on estem fent l’entrevista, de fons sona una cançó que em distreu de la nostra conversa i per tant em molesta.

Ets fan dels discos conceptuals de la dècada dels setanta, aquells anys en què es publicaven àlbums dobles o fins i tot triples ideats a partir d’una idea?

Sí, però no cal que siguin dobles o triples, *The Dark Side of the Moon* (Capitol, 1973), de **Pink Floyd**, és un àlbum conceptual però curtet. Més que discos conceptuals, el que m’agrada és atacar una sola idea des de diversos punts de vista amb cadascuna de les cançons. Per exemple, el primer disc de **Pink Floyd**, *The Piper at the Gates of Dawn* (Capitol, 1967), no és un LP conceptual, sinó que, en la mateixa línia, cada cançó ataca una mateixa idea des d’una perspectiva diferent. Tampoc m’interessen els discos dispersos.

Et refereixes al típic disc de pop on cada tema parla d’una cosa diferent...

Exacte, això tampoc m’agrada. Rere un disc dispers no hi ha una intenció clara. I això és molt important. Un ha de saber cap on va.

Una vegada acabat el disc, has arribat a cap conclusió amb el fet de les persones?

No. Són pensaments, i el pensament és quelcom molt fàcil alhora que complicat. No hi ha cap conclusió. Potser sí que m’he adonat que he entès molt millor la meva visió sobre el fenomen de les persones. Això sí. Després de llegir algunes lletres sé molt millor què penso sobre les persones, però aquests pensaments no són concloents.

Et sorprèn la manera com expresses els teus pensaments en les lletres?

Sorprendre’m, no. Passa que de vegades, un temps després d’haver-les escrit, m’adono que en el moment de la creació estava molt capficat en el que volia explicar. Tinc el convenciment que moltes de les meves cançons no les podria haver escrit en fred. Necessito estar inspirat i estar ficat en el tema.

ELECTRÒNICA SOLITÀRIA

Tot i que és un disc descaradament teu, i que probablement també és on més recursos d’estil has fet servir, *Atlantis* és el teu treball més Pink Floyd. Té una cadència molt evasiva que alhora també recorda bandes franceses com Air o Phoenix.

Si sona a **Pink Floyd**, estic contentíssim. Perfecte! Sobre **Air** o **Phoenix** no sé que dirte’n... he de reconèixer que no els conec. I si faig ús de l’electrònica als meus discos és perquè treballo tot sol. A l’estudi estic envoltat de màquines i andròmines de tota mena. Si gravés els meus discos amb banda segur que sonarien més orgànics.

Però t’agrada el resultat o preferiries que sonés més orgànic?

Quan comencen els assajos per sortir de gira i toco amb banda, hi ha temes que penso que potser els hauria d’haver gravat amb grup. Però no se sap mai, perquè potser el resultat de fer un tema amb banda seria tan diferent que no m’agradaria. Prefereixo la dicotomia entre elèctric i acústic.

El fet de treballar a l’estudi tot sol és per voluntat o per necessitat?

És la meua rutina. De la mateixa manera que un escriptor o un pintor treballen sols, jo, com a músic, també ho faig. El més comú és que es faci música en grup, però per a mi no té gaire lògica.

Per què?

Parteix d’una lògica d’amistat i joventut, si es vol, però no crec que la part creativa de la música passi intrínsecament per fer-la en grup.

Definitivament, la teua música no és per a tothom, però agrada a molta gent.

En sóc conscient. Sé que la meua música no pot agradar a tothom i tot i això em va molt bé –tot i que hi ha gent a qui li va millor–. És com una balança: com a més gent agrada, menys interessen realment. Pots agradar moltíssim a mil persones, però no pots fer-ho igual a vint milions de persones, sinó que serà un resultat regular. És com amb les bicicletes: si el que vull és sortir a passejar, la meua bici de carretera no m’anirà del tot bé perquè ha estat dissenyada per una altra cosa. La meua és una música especialitzada i particular que, de nou, no pot agradar a tothom.

T’agradaria, però, que agradés a tothom?

No. Per poder agradar a tothom la meua música hauria de ser molt diferent. Si vull arriscar-me i experimentar, sé que hi haurà molta gent a qui no li agradarà. Ja està bé que sigui així. Però si he arribat a aquesta situació ha estat a cop de treballar. Jo no tinc un públic natural, sinó que me l’he anat guanyant al llarg dels anys. Vaig començar a fer concerts quan tenia 14 anys i des d’aleshores no he parat. A mi em diuen que faig el que vull, i sí que és cert, però no és res exclusiu meu, tothom podria fer el que volgués. Els músics som artistes, i si nosaltres, els artistes, no fem el que volem, qui ho farà?

Joan Miquel Oliver

Veo amor en sus hábitos

Además de ser una de las mejores jugadoras europeas de baloncesto –internacional absoluta con la selección española desde 2002, con la que se proclamó campeona de Europa en 2013, subcampeona del mundo en 2014 y subcampeona olímpica en 2016; y ganadora de dos Euroligas–, Laia Palau (Barcelona, 1979), que esta temporada ha jugado en el USK Praha, es una gran admiradora de Joan Miquel Oliver. En esta entrevista, realizada en varias etapas, el cantautor mallorquín le desveló los secretos de su proceso creativo y de su nuevo disco, "Atlantis". **Por LAIA PALAU**

Nos conocemos en una terraza del aeropuerto de Barcelona. Yo me acerco como una fan quinceañera, sin trenzas pero con pecas. No soy muy dada a las adulaciones, aunque parece que hay una fuerte corriente submarina que me empuja a las costas mediterráneas de Joan Miquel Oliver. Este tipo de ojos profundos y cálidos encierra, como si de un bonito acuario se tratase, uno de los mundos más coloridos y anestésicos que se haya podido desear detrás de un cristal.

Empezamos a hablar. Es un hombre tranquilo que disfruta de las cosas sencillas. Se sabe protegido por su ejército de... ¿De qué? ¿Marcianitos? ¿Algas? ¿Oleajes? ¿Puntos de fuga? ¿Constelaciones? ¿Artefactos estrambóticos? ¿Puestas de sol? ¿Cambios de luz? Toda una cascada natural que le rodea y le impulsa.

Lo invito a Praga, que es donde vivo y juego hará ya cuatro temporadas. Kafka le pega como una pegatina Volcom a mi furgoneta. No viene, porque la ciudad es bohemia, pero no tiene mar.

Seguimos en contacto. Él, con sus bolos, sus promos, sus encierros en el estudio. Yo, con mis entrenamientos, partidos y viajes. Hablamos porque compartimos la soledad de los aeropuertos y los hoteles. Y porque nos descubrimos mundos diferentes con denominadores comunes: la presión del escenario, la repetición insaciable, exigirse cada día, el miedo al fracaso, la euforia del triunfo...

Antes de que acabe 2015 consigo verlo en un concierto en un teatro con solera de L'Hospitalet de Llobregat. Está de gira con "Pegasus" (Sony, 2015) y ya va con su formato de trío y su kimono negro. Mis sobrinas lo flipan, porque yo creo que las canciones de Joan Miquel son como pequeñas dosis de conocimiento. Como esas píldoras de colores que contenían las materias del colegio y que engullían con avidez los niños de un planeta lejano del fantástico mundo de Gianni Rodari. Hoy toca metafísica, después mitología, mañana geografía y, con el de Sóller, siempre poesía.

El siguiente verano asisto a un espectáculo poderoso desde el faro de Sant Pol de Mar. El gran azul extendiéndose a los pies de las canciones; como una continuación, como un manto, como un derrame natural, con la música cabalgando el unicornio dorado por encima de olas y estrellas. La menta de los mojitos y la brisa es el atrezo cuando me cuenta que tiene el nuevo disco ya casi

acabado y aún está promocionando su "Pegasus". ¡Este tío es tan incombustible como los satélites que orbitan en sus canciones!

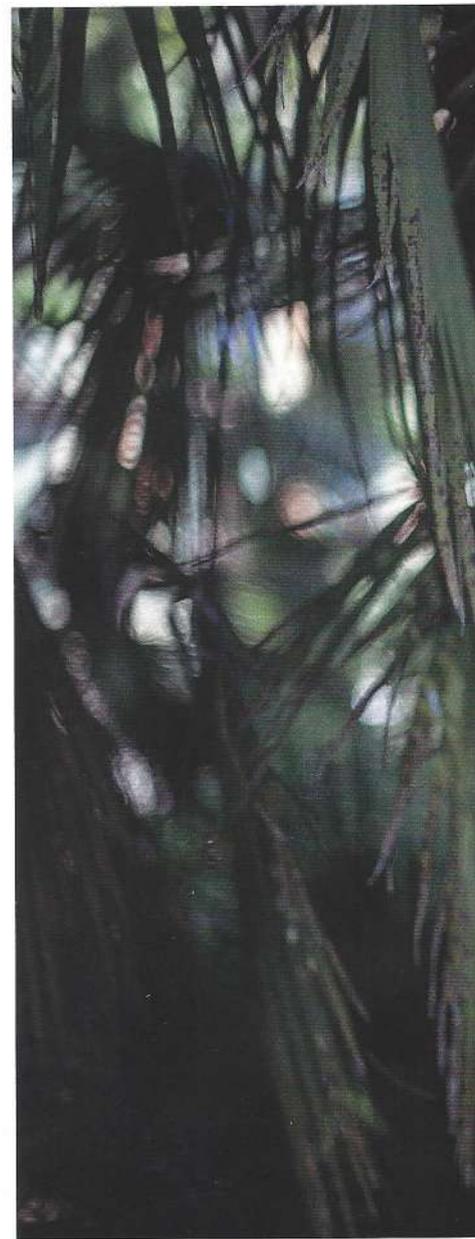
El álbum que se presentó en el festival Strenes de Girona el 7 de abril se llama "Atlantis" (Sony, 2017) y es la segunda entrega de la "Trilogía Pinya", como bautiza él la relación con Albert Pinya, culpable de la dirección artística. "Cuando lo escuchamos, él pensó que 'Atlantis' era la clara continuación de 'Pegasus', con lo cual la estética del CD también tenía que ser continuista. Y decidí que, si seguíamos la línea, había que hacer tres, no dos. Una trilogía se forma en tres momentos: tesis, antítesis y síntesis".

"A nivel temático también hay un contraste, a grandes trazos. En 'Pegasus' creé escenarios vacíos, espacios determinados, un mundo exterior inhabitado. En 'Atlantis' asistimos a la entrada de las personas, el tema principal del disco". Así lo vemos ya en la primera canción, "Nins a tobogans", que nos sitúa en un espacio con las divagaciones propias de la antesala del sueño. Algo que también podría esconder la trampa de creer que todo el álbum es un viaje en fase R.E.M., pero donde ya aparecen esos personajes.

"El turismo lo despersonaliza todo y, sobre todo, cuando no está regulado. Los mallorquines no pintamos una mierda en Mallorca"

A partir de aquí, enlazamos con "Agricultors ingràvids", que sigue describiéndonos espacios lunares, minimalistas (porque él no sabe hacerlo de otra manera), pero nos coloca otra vez a esas personas desarrollando una acción. Agricultores que desempeñan su trabajo con amor y desafiando las leyes de Newton, ni más ni menos. Todo esto cantado sobre un teclado electropop bien futurista que me hace imaginar meteoritos pasando veloces cerca de mí, pero, a la vez, en absoluta paz.

"Atlantis", que da nombre al disco, me parece un gran ejemplo de lo que es el mundo complejo y completo de Oliver. En esta pieza consigue anudar conceptos de historia, literatura, oceanografía, mitología y, si me apuras, destellos de visiones vanguardistas. Todo engarzado con un pianito

house muy de los noventa. O, como dice él, "a nivel musical, lo de siempre: mezcla loca al servicio del mensaje y pasotismo total hacia las categorías de estilo. Al estilo se llega; en ningún caso es una intención".

Empezamos la segunda parte del álbum, porque el balear lo ve así. "Las canciones se organizan en tres grupos de cuatro. El primero son los personajes relacionados con el mundo, el segundo bloque describe relaciones directas, y en el último encontramos la visión desde fuera del fenómeno 'personas'. Esto es gradual y no siempre se cumple de forma estricta. O también podríamos decir que hablo de las personas desde un punto de vista más caliente o subjetivo al principio y luego voy derivando hacia una visión más fría o exterior hacia el final".

"Rumba del temps" es el extremo más orgánico de "Atlantis", con una batería acústica, un bajo antiguo y un guitarra mallorquín. Pero la sofisticación nos golpea en el mensaje. Nos explicamos acompañados por Stephen Hawking o Albert Einstein, la relación entre la velocidad de la luz y el tiempo. ¡Ahí va otra píldora de conocimiento!

En "Cançó de contacte" sigue la línea de la calidez oliendo a madera y cuerda áspera, y nos bañamos con "Posidònia". Cuando Joan Miquel se decide a

Los cantos de Neptuno. FOTO: ÓSCAR GARCÍA

descubrirnos su isla es cuando el corazón le late a tempo perfecto. Son sus dominios. Su salitre, sus aguas, sus vientos, incluso el turismo exagerado que echaría de su patria si tuviera una metralleta en la mano. Llegados a este punto, nos enzarzamos en una divagación sobre el progreso, la clase política, el estado (precario) de las cosas. *"El turismo lo despersonaliza todo y, sobre todo, cuando no está regulado. Los mallorquines no pintamos una mierda en Mallorca y esto no puede ser. Hay que mejorar en dignidad, tener trabajo, dinero para poder vivir, tener un techo donde no te mojes. No puede ser el negocio a cualquier precio. Vivimos con miedo, y yo, en esto, no creo"*. Cuando le pregunto si opina que Mallorca podría ser Atlantis, resopla. *"La verdad es que en el momento en que empiezo a contar lo de la ciudad sumergida, lo de la civilización perdida, no puedo dejar de pensar que lo fácil es que todo se vaya al carajo. De todos modos, yo vivo de hacer canciones y tú de meter canastas. Son los políticos los que tienen el poder, y además están cobrando por ello; son los que tienen que dar soluciones"*.

En "Ses persones" encontramos un poco más de esta mirada crítica. Nos retrata unas personas desde el color gris. Hombres apesados, locos chillando, viejos aburridos, mujeres ordenando. Qué visión más pesimista, ¿no? *"Este es un momento*

oscuro, muy nostálgico, pero también es la realidad que tenemos. Cuando hago un disco intento atrapar unas ideas. Una de ellas es la de estas personas que ven el mundo un poco con estupor. Este concepto lo he atacado desde distintos puntos de vista en diferentes canciones. Hago 'Ses persones' y me dejo cosas por decir; entonces tengo que seguir con 'Torneig amistós'. Son dos intentos fracasados de hacer la misma canción. Si juntamos las dos, encontramos la buena", y se ríe. *"En 'Disseny de producte' y 'Ses coses' también pasa. Voy creando apéndices de una misma idea"*.

Es en el casco antiguo de Palma donde todo se cuece. Le pregunto por la producción del disco. Tú te lo haces todo, tú, tuyo, solo, tú, ¿no? Se ríe con el sí y se exclama... *"Yo tengo un estudio, como si fuese un laboratorio, y voy cada día a probar cositas. Lo que nace allí ya va con la producción hecha, no voy por pasos. Aplico una perspectiva holística en todo lo que hago. Cada pista, cada nota que grabo está relacionada con el conjunto de todas las canciones que he compuesto, de todos los álbumes que he sacado y de los que están por venir. Para que te hagas una idea, yo no tengo ninguna canción que no se haya publicado. Me gusta construir y levantar el disco todo a la vez"*.

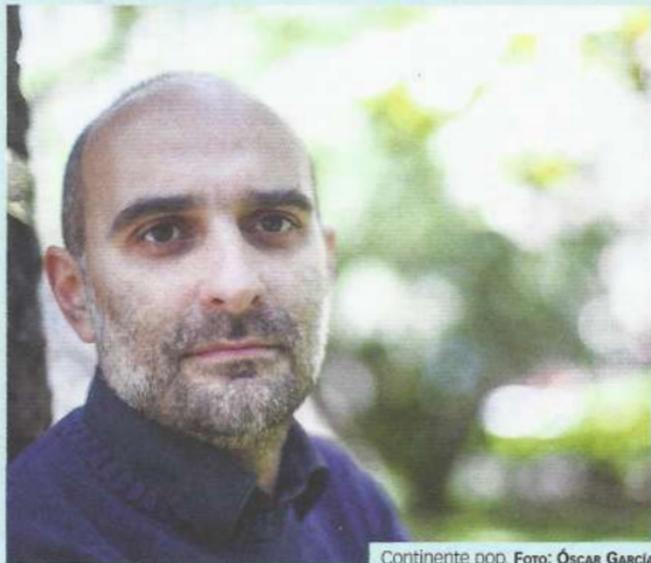
Y seguimos ahondando en el proceso creativo.

"Escribo palabras, escribo versos, pero ya con ritmo y melodía. La poesía juega con la sonoridad de las palabras; tú no puedes luchar contra la música que ya llevan intrínseca. Aunque, a veces, la música te sugiere el texto. Hay que estar atento y tener la sensibilidad disponible para cazar ese momento y no dejar que se enfríe". Me da la sensación de que disfruta mucho haciendo lo que hace. *"Bueno, cuando sale bien, sí"*.

Tengo ganas de ver cómo van a defenderlo encima del escenario. Me pregunto si va a convocar el mismo equipo para los conciertos. *"Repito formación otra vez. A mí lo que me motiva del trío es que se puede improvisar mucho más. No te aburres nunca, siempre hay espacio para hacer cosas diferentes. Las canciones empiezan como en el disco, pero luego acaban que ni las reconoces. La mayoría de las veces terminamos acelerando los tiempos. A veces, cuando hemos hecho un concierto tipo 'robot', pensamos: '¡Joder, lo hemos clavado!'". Pero en realidad allí no ha pasado nada"*.

Para mí, ganar un metal olímpico –plata en Río de Janeiro en 2016– fue la culminación de un trabajo de años. Le mando un WhatsApp y le insto a contestar qué medallas ha ganado y cuáles le faltan por conseguir. *"Lo más parecido a una medalla podría ser que 'Pegasus' fue el disco nacional más vendido en iTunes España la semana que se publicó. La medalla que me falta sería conseguir el mismo nivel en Europa o en el mundo. Yo creo que ya estoy preparado para irme a jugar a otras ligas. Sé que lo que hago no puede gustar a todo el mundo, porque entonces debería ser otro tipo de música. En nuestra profesión no se triunfa a cualquier precio. Los artistas somos tozudos y queremos ser aceptados con nuestras rarezas, o con esto o nada, y así es difícil avanzar. De todos modos, nuestros objetivos no están nada definidos, al contrario de como pueden estarlo los de los deportistas o los de las discográficas. Los artistas no culminamos nunca, vamos haciendo y, a menudo, estamos bastante perdidos. Hago discos para saber cómo es la música que me gusta. Mira, un objetivo muy claro sería la perfección, solo que está a kilómetros de distancia y con cada álbum avanzamos dos o tres centímetros. Sí, un disco perfecto sería mi medalla olímpica"*, sentencia.

Esta entrevista se ha ido desarrollando en formato audios de voz, WhatsApps a horas intempestivas. e-mails a bocajarro y algún Skype infructuoso. El señor Oliver me mandaría palomas mensajeras si pudiera, porque él hace música como podría estar cosiendo una red o puliendo el suelo de la cubierta de su *llaüt* mallorquín. Lo veo buscando la mejor madera, la mejor aguja, imprimiendo amor en cada gesto. Lo veo destilando artesanía en todos sus hábitos. ■

Continente pop. FOTO: ÓSCAR GARCÍA

JOAN MIQUEL OLIVER "Atlantis"

SONY

POP Harían bien los turistas que viajan a Mallorca en olvidarse de playas, terrazas y ensaimadas y contratar un tour guiado por la cabeza de Joan Miquel Oliver, patrimonio cultural que no hace más que ganar enteros desde que Antònia Font pasaron a mejor vida. Sería, sin duda, un viaje asombroso y fascinante, una oportunidad de oro para esponjar esa masificación

contra la que el músico carga durante buena parte de este **"Atlantis"** y, al mismo tiempo, contemplar de cerca el proceso creativo de uno de los talentos más singulares que tenemos por aquí. Sería, en fin, un viaje dentro de otro viaje, ya que el propio Oliver anda embarcado en la búsqueda de un paraíso pop perdido, una Arcadia de electrónica casera, melodías resplandecientes y melancolía isleña a la que se acerca un poco más con la continuación del colorista y expansivo **"Pegasus"** (2015).

Cada vez más a gusto en su pellejo de alquimista del pop hogareño y convencido de que puede ser al mismo tiempo agricultor y astronauta, el mallorquín afina aún más la puntería, refuerza el peso de los ritmos electrónicos y amplía horizontes estilísticos con un trabajo que equilibra ambiciones escapistas y preocupaciones terrenales. Una doble lectura que se traduce también al plano musical, con los himnos de bolsillo atravesados por teclados ibicencos –soberbia **"Atlantis"**– y las miniaturas pop abriéndose camino hacia la rumba galáctica –deliciosa **"Rumba del temps"**– y el funk de juguete –**"Posidònia"**–.

El propio Oliver explica que si **"Pegasus"** era el decorado, **"Atlantis"** son los personajes, una humanización que, además de alertar de los peligros del turismo descontrolado, le permite subir un par de peldaños y firmar su mejor colección de canciones en solitario. Ante la duda, no hay más que dejarse llevar por el ritmo brumoso de **"Ses persones"** o la explosión contenida de **"La mar treu sabates"** para convencerse de que, en efecto, Oliver es una isla que merece la pena visitar y recorrer a conciencia. **DAVID MORÁN**